

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10041/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Милан Лукић, адвокат из ..., против туженог ББ, из ..., чији је пуномоћник Милан Келијашевић, адвокат из ..., ради утврђења недостојности за наслеђивање, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 769/25 од 13.03.2025. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 769/25 од 13.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 769/25 од 13.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 901/22 од 13.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени недостојан за наслеђивање и да због недостојности не може на основу закона наследити законски део заоставштине иза пок. ВВ, бившег из ..., и да се обавезе тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 93.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 769/25 од 13.03.2025. године, делимично је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка тако што је тужиља обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 90.000,00 динара, док је у преосталом делу потврђена првостепена пресуда, и одбијена жалба тужиље.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о наслеђивању, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужени, као отац оставиоца, пок. ВВ, недостојан за наслеђивање. Ово због тога што према утврђеном чињеничном стању, заснованом на писаним доказима и исказима странака и саслушаних сведока, није утврђено да је тужени ускратио нужну помоћ пок. ВВ, нити да су поступци туженог били у узрочно-последичној вези са погоршањем његовог здравственог стања, чиме се тужени није огрешио о законску обавезу издржавања, јер таква обавеза није ни постојала, због чега је закључено да нема разлога који би туженог чинили недостојним за наслеђивање у смислу члана 4. став 1. тачка 4. Закона о наслеђивању.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и околности сваког случаја. Такође, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиле.

Из наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.08.2022. године, у којој је као вредност предмета наведен износ од 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић